

PAUL VAN LOON

GRIEZELWIELEN

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 DE SCHADUW VAN DE ZOMBIE

'Wrow!'

Hijgend rende Dolfje Weerwolfje door het Weerwolvenbos.

Hij keek over zijn schouder.

Links.

Rechts.

Schaduwen volgden hem als zwarte spoken.

Er zat iemand achter hem aan.

Hij keek om en zag een eng wezen met een bleek gezicht.

Zo wit als waspoeder.

Holle ogen.

Zwarte nagels.

Hij wankelde en wiebelde als een malle.

Maar hij bleef eindeloos doorlopen.

Een zombie!

Dit was vast een droom, een nachtmerrie...

Dolfje had een griezelboek gelezen.

Vlak voordat hij ging slapen.

Niet slim natuurlijk.

Timmie had hem nog gewaarschuwd.

'Dit is een superspannend boek, Dolfje.

Lekker griezelen.

Het heet *De Griezelbus*.

En het is echt heel eng.

Moet je lezen!

Maar niet vlak voor je gaat slapen, Dolfje!'

Dat deed Dolfje toch, want het boek was zo spannend.
Hij las tot hij in slaap viel.
Daarna droomde hij het boek verder.
Over spoken en monsters...
En nu was het opeens echt.
Nu rende hij hier door het Weerwolvenbos.
Met een zombie achter zich aan...
Ha, ik ren toch harder dan zo'n trage zombie,
dacht Dolfje.

TJAK!

Zijn voet haakte achter een boomwortel.

SMAX!

Dolfje viel voorover op de grond.

Modder op zijn neus.

Een spin rende
over zijn hoofd met
kriebelpoten.

Over de rand van
zijn bril kroop een
worm.

Dolfje keek op.

Een hand greep zijn
nek en tilde hem
hoog op.

Dolfje zag de volle
maan en de schaduw
van de zombie.

'Wrow.

Laat los, zombie!'

Hij spartelde met handen en voeten.

Hij schudde zijn kop.

De zombie grijnsde.

Zijn ogen waren hol en zwart als drop.

Zijn tanden waren gele stompjes.

Hij mompelde iets.

Hij gromde iets.

Bijna onverstaanbaar gemurmel, maar Dolfje

begreep zijn akelige woorden toch.

'Hm!

Lekker happie...'

De zombie sperde zijn mond open...

2 HEKSEN NADEREN

‘Wrow!’

Dolfje sloeg met zijn klauwen om zich heen.
De zombie sperde zijn mond steeds verder open.
Dolfje zag zijn tanden die op grafstenen leken.
Hij kneep zijn ogen dicht achter zijn brilletje.
Hij voelde de hand van de zombie om zijn keel.
Toen deed hij zijn ogen open.
Wacht eens! dacht hij.
Ik laat me niet zomaar grijpen door zo’n zombie!
Ik ben niet Dolfje het jongetje...
Ik ben een weerwolf!

‘WROW!’

Dolfje opende zijn mond.
Hij hapte in de hand van de zombie.
‘Huh?’ zei de zombie.
‘Wat doe je nou, happie?’
Hij liet Dolfje los.
Dolfje viel op de grond tussen de grote voeten van de zombie.
Verbaasd keek de zombie naar zijn hand.
Er zaten gaatjes in van Dolfjes tanden.
De zombie lachte droevig en schudde zijn zombiehoofd.
Blijkbaar voelde hij niets.
Hij boog voorover en wilde Dolfje weer grijpen.
Dolfje aarzelde echter niet.
‘WROW!’

Met twee klauwen gaf hij de zombie een harde duw.
De zombie wankelde.
Hij helde achterover met een verbaasde blik op zijn gezicht.
Steeds verder.
Hij zwaaide met zijn armen, wapperde met zijn handen.
Toen viel hij om met een dreun, als een omgehakte boom.
Takjes braken, bladeren dwarrelden, zand stoof op.
Dolfje hijgde zwaar.
'Wrow!
Denk maar niet dat je mij zomaar kunt pakken, zombie.
Ik ben geen weerloos jongetje.
Ik ben Dolfje.
Dolfje Weerwolfje!
AWOE-OE!
Zo snel als hij kon rende Dolfje weg.
Hij verdween tussen de donkere bomen van het Weerwolvenbos.
Hij rende over hobbelige paadjes.
Hij sprong over boomwortels en rende kriskras tussen bomen door.
Boven zijn hoofd spreidden takken zich voor de volle maan als kromme vingers.
De nacht was zwart en de wind loeide hard.

Maar Dolfje rende verder zonder op de nacht en de wind te letten.

Bladeren ritselden en takken kraakten.

Toen dook van achter een boom opeens een gedaante op met gaten als ogen.

Hij krijste en gilde.

Dolfje verstijfde.

Uit een spleet in een dikke boom glipte een gierende grijze geest tevoorschijn.

Hij lachte met een holle stem, die als een vlijmscherpe zaag door de nacht sneed.

Dolfje drukte zijn klauwen tegen zijn oren.

Een geraamte met ratelende botten kwam tevoorschijn van achter een struik.

En hoog in de lucht naderden heksen op bezemstelen...

